

li V neki vojaški bolnišnici
ot Severni Irski so ameriški voja
a-ki napravili več tisoč koso
igrač za otroke v ondotni okol

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$6.50. Za Cleveland po pošti, celo leto \$7.50
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland po pošti, pol leta \$4.00
Za Ameriko in Kanado, četrt leta \$2.00. Za Cleveland po pošti četrt leta \$2.25
Za Cleveland in Euclid, po raznašalcih: celo leto \$6.50, pol leta \$3.50,
četrt leta \$2.00
Posamezna številka 3c

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada \$6.50 per year. Cleveland by mail \$7.50 per year
U. S. and Canada \$3.50 for 6 months. Cleveland by mail \$4.00 for 6 months
U. S. and Canada \$2.00 for 3 months. Cleveland by mail \$2.25 for 3 months
Cleveland and Euclid by carrier \$6.50 per year, \$3.50 for 6 months,
\$2.00 for 3 months
Single copies 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 300 Wed., Dec. 23, 1942

Pametne besede državnega tajnika

Cordell Hull, naš državni tajnik, je oni dan rekel: "Vsaka oseba, ki je v simpatiji s cilji Združenih narodov in vsaka narodnost, ki ji je kaj za našo skupno stvar, bi morala zediniti vse svoje sile ter podpirati zaveznike, dokler ne dosežemo zmage."

Mr. Hull je dalje rekel, da kadar bo zmaga dobljena in ko bodo zopet osvobodjeni narodi, ki ji je zasužnjilo osiše, bodo imeli pod členom 3. Atlantskega čarterja vsjo priliko izvoliti si svoje voditelje in si sestaviti vlado, kakor si bodo sami želeli.

To so zelo pomembne besede našega velikega državnika, katere bi morali upoštevati vsi narodi, zlasti pa oni, katerih svoboda in bodočnost zavisi od zmage Združenih narodov. Zdjaj ni čas, da bi se prerekali med seboj, kaj bo kdo dobil. Zdjaj ni čas, da bi vadljali za zemljo, katero moramo šele osvoboditi. Najprej zmaga, potem šele delitev.

Prerekanje za meje in zemljo v tem času bi bilo tudi nevarno. Ko bi se zdaj ustreglo enemu, bi prišel drugi in kmalu bi ne bilo drugega kot konferenca za konferenco državnikov, ki bi se pričakali za meje. Tam zunaj na bojnih frontah je pa močan sovražnik, katerega je treba še streti.

Ali naj še bijejo zdaj samo nekateri za zmago vseh? Ali naj se bijemo samo mi, Amerikanci, ki smo že izjavili, da zase ne maramo nobenega novega ozemlja? Ali naj se bijemo samo mi za druge, ki bi v tem času, ko prelivajo naši fantje svojo kri na vseh frontah sveta, lepo sedeli pri zelenih mizah in se prerekali za meje?

Komur je kaj na tem, da bo po zmagi kaj dobil, mora zdaj tudi pomagati k zmagi. Po tem sodelovanju zdaj se bo po tej vojni delilo zasluge. Kdor bo samo lepo držal roke v naročju in samo čakal, kaj mu bo padlo po vojni v usta, ta ne bo imel dosti podlage za svoje zahteve. Po njegovih delih ga bodo sodili.

Mise popolnoma zanesemo na besedo našega državnega tajnika, Cordella Hulla, ki pravi, da bo imel vsak narod na podlagi točke 3 v Atlantskem čarterju priliko priti do svojih zahtev in do svojih pravic. Ali je morda kdo, ki dvomi nad Atlantskim čarterjem? Ali je morda kdo, ki ne verjame besedi predsednika Roosevelta, za katerim stoje močnejše Zedinjene države? Mislimo, da ga ni naroda med zavezniki, ki bi dvomil tej besedi.

Danes tudi ni čas dvoma ali nedvoma, danes je čas akcije za končno zmago. Kdor je iskren, kdor res želi končno zmago zaveznikov in za svetovni pravični mir po tej zemlji, pravično razdelitev državnih meja, ta ne bo zdaj hodil z resolucijami v Washingtonu ter iskal lastnih koristi. Mu tudi pomagalo ne bi nič, ker v Washingtonu mu bodo rekli: "Prijetelj, počakaj, da zmagamo, potem pa pridi nazaj."

To je popolnoma pravilo in edino pametno. Kot smo mi že prej poudarjali, moramo mi ameriški Slovenci zdaj pokazati, koliko bomo pomagali Ameriki pri njenem vojnem naporu, potem bomo tudi mi lahko prišli s kakimi zahtevami za svoje rojake v stari domovini.

Danes mora biti vsa naša akcija usmerjena v eno samo misel in ta je: pomoč novi domovini! Storit moramo vse, kar je v naših močeh, da zmaga Amerika. Brez njene zmage tudi Jugoslavije ne bo več. Zato pa pošiljamo svoje sinove v boj, zato pa delamo noč in dan v vojni industriji, zato pa kupujemo bonde in znamke ter podpisujemo vojno posojilo naši ameriški vladi, da bomo kolikor toliko pomagali k zmagi Amerike, k zmagi Združenih narodov.

In ko se bo polegel bojni grob, bomo zbrali vse, kar smo doprinesli v tem gigantskem boju ter pokazali naši vladi v Washingtonu. Na podlagi tega bomo rekli, da naj usliši naše prošnje in prošnje naših bratov in sester v stari domovini.

Ne z resolucijami, ampak z bondi in vojnim posojilom bomo pomagali. Vsakega Slovenca, vsako Slovenko naj zdaj preveva samo ena želja, samo ena misel: pomoč Ameriki in prvi, drugi in zadnji vrsti. Potem pa, ko Amerika ne bo več potrebovala naše pomoči, potem bomo odprli pa svoje roke in svoje srce revni naši rojstni domovini, da jo tudi nasitimo in oblečemo, ko smo jo že pomagali osvoboditi.

Lastili smo si pravico povedati pomisleke

Po vsej slovenski Ameriki je završalo, ko smo si upali oni dan zapisati svoj dvom glede izbire g. Etbina Kristana predsednika narodnega sveta. Najprej si nas je izposodil Proletarec, potem pa še pater Kazimir Zakrajšek, ki nam odgovarja v vseh slovenskih časopisih v Ameriki, čeprav bi mi mislili, da se to tiče samo našega časopisa.

Mi nismo v ničemer grajali kongresa, niti odbora, niti resolucij, čeprav bi morda lahko kaj pripomnili k temu. Toda če smo rekli, da ne verjamemo, da bo šel naš narod za Mr. Kristanom, smo samo povedali to, kar vemo iz sentimenta med narodom. Oprostite gospodje, nam je morda bolj znana misel našega naroda, kot si pa mislite. In če smo povedali svoje mnenje, ne vidimo, v čem bi se pregrešili. Saj smo še vedno v Ameriki, kjer sme vsak povedati svoje mnenje, magari samemu predsedniku v obraz.

Kar se tiče trditve p. Zakrajška, da je odbor narodnega sveta izvolil narod, si drznemo imeti pomisleke. Odbor je bil "izbran" in ne "izvoljen," to je bolj pravilno rečeno, da se bomo razumeli.

Sicer pa ni naš namen nekaj podirati, gotovo ne. Hoteli smo samo opozoriti na predsodke, ki jih ima narod. Ako pa ni dovoljena več svobodna beseda, potem smo mi tisto, proti čemer se bori svet, navadni diktatorji, z drugo besedo: steamrollerji. In mi se ne bomo vlegli pod njega, prav gotovo ne.

Povemo samo to, da je šlo s kongresa več nezadovoljnih kot zadovoljnih delegatov. Razlika je samo ta, da so nezadovoljni tihi s prekrizanimi prsti, dočim so zadovoljni glasni. Zdjaj bi bilo treba pridobiti tudi nezadovoljne, toda s tako taktiko jih ne boste, če ne boste smeli izražati svojih pomislekov. Ostali bodo tihi, pa indiferentni.

BESEDA IZ NARODA

Za skupna društva fare sv. Vida

Malo sem pozen s tem dopisom, pa ne morem pomagati, kajti tudi jaz sem zaposlen z delom čez glavo. Vsem našim cenjenim zastopnikom in zastopnicam tem potom naznanjam, da se naša redna seja ne bo vršila nocoj kot bi se morala, pač pa bo seja meseca januarja in sicer 27.

Zato pa prosim vse zastopnike in zastopnice, da to upoštevate in pridete gotovo vsi na sejo 27. januarja 1943 in da bomo z novim letom pričeli tudi s podvojenjo silo delati za korist in napredek naše fare. Vsi veste, da naša farna cerkev še ni plačana in da bo treba še precej delati predno se bomo znebili dolga in zato lpa mislim, da je dolžnost vsakega farana, da po svojih najboljših močeh pomaga, da se čimprej znebimo tega dolga. Posebno pa je še dolžnost vseh društvenih zastopnikov in zastopnic, da se zato zanimamo in vzpodbujamo vse farane k delu v ta namen.

Že večkrat sem vam opisaval delovanje in namen skupnih društev in mislim, da ni potrebno, da bi sedaj zopet isto ponavljal. Samo vabim vas, da pridite prav gotovo vsi novozvoljeni zastopniki in zastopnice na sejo omenjeni dan in tam se bomo pa še kaj več pogovorili in si napravili načrte za delo v prihodnjem letu.

Končno pa želim vsem faranom in farankam fare sv. Vida posebno pa še vsem zastopnikom in zastopnicam prav vesel božič in srečno novo leto in da bi tudi še v prihodnjem letu tako složno delovali kot smo do sedaj,

Louis Erste, predsednik.

Marjanca Kuharjeva ni poročala resnice!

Pod naslovom "Komu naj toži mati domovina" poroča Marjanca Kuharjeva v "Ameriški Domovini" z dne 14. decembra 1942 med drugim tudi sledeče:

"Drug, kar obsojam je, da se je prekinilo v govoru Mr. Anton Grdina, predsednika slovenske North American Bank, ki je priporočal, da se kupi čim več War Bonds. Govoril je v korist naše ljubljene nove domovine — Amerike, ki sedaj nujno potrebuje pomoči — a bilo je premalo časa, da bi se bilo spregovorilo par besed tudi v korist one domovine, ki nas je vzela pod streho in nam dala kruha. V ta namen bi se ne smelo določevati časa in mu vzeti besedo! Videti je, da smo presiti."

To poročilo ne odgovarja resnici in ako je bila Marjanca Kuharjeva tekom govora Mr. Grdine navzoča, potem je bila ali gluha ali je pa namenoma poročala neresnico. Tekom govora Mr. Grdine je predsedoval kongresu (Slovenskemu narodnemu kongresu) podpisani podpredsednik, ki se smatra, da je v tem oziru najbolj kvalificiran dati pojasnilo. To pojasnilo je sledeče:

Mr. Grdina je vprašal in do-

bil besedo. Rekel je, da govori v imenu federalne vlade in urgiral je navzoče, naj kupijo "Victory" bonde, katere je vlada ravnokar izdala, (ne War bonde, kot trdi Marjanca Kuharjeva), in ko je Mr. Grdina navzoče tako urgiral mu ni nihče segal v besedo in nihče ga ni prekinil. Šele ko je Mr. Grdina šel na drugi predmet, in ko je bilo poteklo že mnogo več kot 5 minut, ga je podpisani prekinil in istočasno zagotovil, da bo imel priliko o drugem predmetu govoriti pozneje, kar se je tudi zgodilo.

Ali hoče Kuharjeva očitati kongresu ali predsedništvu kongresa pomanjkanje patriotizma? Na kongresu je bilo nad 500 zastopnikov ameriškega slovenstva vseh stanov, delavcev, pisateljev, uradnikov, zdravnikov, duhovnikov, odvetnikov, pogrebnikov, inženirjev, trgovcev, vojakov, in raznih drugih poklicev, ki so vsi dobri in lojalni ameriški državljani in katerim ne more nihče očitati, da ne ljubijo "one domovine, ki jih je vzela pod streho in jim dala kruha."

Marjanca ob koncu svojega dopisa pove, da "je srčno želela, da bi bila delegatinja na tem kongresu, danes pa da je vesela, da ni bila med nami." Torej tako, Marjanca, nisi bila med nami, pa si v zlic temu napisala "dopis" o kongresu, pod katerega si se podpisala kot "opazovalka." Ni čudno, da si pravi potek kongresa zgrešila.

Anton Zbašnik,
2. podpredsednik SNK

Razno s Hubbard Rd.

Leto gre h koncu in kmalu bo nastopilo novo leto. To prošlo leto za mnoge ni bilo morda slabo, ker dela je dovolj in zaslužek primeren. Kot pa nekateri povejo, pa ta zaslužek ni pravilno razdeljen, kajti nekateri zaslužijo polovico več kot drugi; cene raznim potrebščinam pa mora tisti, ki zasluži manj, plačati ravno iste kot oni, ki dosti zasluži. Zato si pa tisti, ki manj zasluži in živi v tej draginji ne more misliti na kakšne prihranke in če ima pa že družino, potem mora pa že prav previdno ravnati, da se sprota in ti časi niso nobena prosperiteta za takega človeka.

Pisali in govorili so toliko časa, kako bi ustavili inflacijo, da je sedaj že skoro tukaj. Ljudje božji, samo pomislite, če greste z dolarjem v trgovino, pa nimate skoro kaj domov prinešiti. Kar s tem kupiš, lahko deneš vse v žep. Še slabši pa je za nas, ki nič "pede" ne dobimo, da po pravici rečeno, prav nič se ne moremo hvalisati in navduševati pri najboljši volji ne.

Je pa mnogo ljudi, ki imajo stalno in dobro plačano delo in tako se pa lahko navdušujejo po svoji mili volji. Seveda pa je nas vseh dolžnost, da vsak po svojih najboljših močeh pomagamo do zmage, ker vse je odvisno drug od drugega. Z mano je taka, ker ne zaslužim denarja, da bi ga mogel investirati v bonde, bom pa skrbel, da

bom pridobil kar največ mogoče jajec, ampak samo ena težava pa je le pri tem, ker tem našim kokljam ne morem ubiti v glavo, da je sedaj vojna in da naj bi nesle več jajec. Pa tudi več pujskov sem si nabavil, da bo prav dovolj za jest doma in da ne bom drugih nadlegoval. In če bo vojna končana v tem prihodnjem letu, kot mnogi domnevajo, da bo, bomo res lahko hvalični vsem in vsakem posebej, kateri bo kaj pripomogel do zmage, seveda najbolj pa našim fatom, ki so postavili svoje življenje na branik domovine.

Res je te zimske dneve precej dolgočasno na farmah, ker ni skoro kaj počet in krog voglov se sprehat, pa tudi ni nič kaj prijetno v teh dneh, ko burja tako nezarensko brije. Zato pa se držim bolj v notranjih prostorih pri topli peči. Oni dan sem opazoval naše, ko so zelje rezali za kisanje za zimske dneve, se reče ne ravno za dneve, ampak za ljudi če ga bodo hoteli jesti takole za prigrizek pri mesenih ali krvavih klobasah. Naročil sem jim bil, da naj le precej dolgega narežejo, da bom imel z njim več zabave pri jedi in si tako preganjal dolgčas. Zena pa brž pravi, no če ti je tako dolgčas, ti bom pa skuhala makaronov v vsej dolžini pa si boš preganjal tisti tvoj dolg čas.

Sicer pa meni ni dosti ne za zelje in ne za makarone. Naj le Italijani jedo tiste makarone ali kdor hoče. Dokler je poln krožnik krvavic pred mano na mizi, ne porajam za noben drug prigrizek, kajti jaz sem tako pripravljen, da imam vselej najraje vse naravno, pa naj bo že kar hoče. Zato pa se bom potrudil, da bom kar največ krvavic spravil pod streho. Saj vem, da mi marsikateri Clevelandčan zavida, ko pišem o krvavicah in kako se mastim z njimi, pa mi je prav žal, da ne morem tudi vam postreči z njimi. Saj včasih sem jih precej speljal v Cleveland, a dandanes pa tega ni mogoče.

Oni dan sta se bila pripeljala k nam Frank Kranjčević in Jože Fabjančič iz Clevelanda na zajčji lov in namesto zajca sta odpeljala precej lepega ščetinca, katerega so bili zredili pri Žajzkovih nalašč za Franceta in Jožeta. Jože pravi, da je precej hud lovec in zato se je bil podal za zajci, a so ga ti menda opazili, ker je imel v ustih dolgo cigaro in so se mu poskrili, ker se jim pač bolj dopade v prosti naravi kot pa v mestu. Kadar pa grem jaz malo na izprehod v gmajno, seveda brez puške, kar vedo že vsi zajci, da ne znam streljat, pa pridejo vsi na dan in skačejo pred mano, da mi s tem delajo kratek čas. Prav tako skačejo kot bi plesali tisti novi ples, ki mu pravijo "bugij vugij." Prav nič se me ne boje, kar prijel bi jih lahko, pa se mi živalce smilijo in jih kar pustim, naj uživajo veselje. Jože je rekel, da bi bilo dobro, če bi povabili našega urednika na zajčjo jago, ker pravijo, da ima tako puško da kar pri strani lete kroglice. Toliko bi jih nastrelil, da bi jih ne mogel nest.

Saj sem tudi že sam mislil na to, da bi ga povabil in sicer nekako takrat, ko bodo tudi krvavice zrele za obiranje s špin. Seveda bi bilo pa treba prej napraviti kakšno pogodbo z naročniki, kajti če bi prišel urednik na naš Hubbard Road, potem sem kar gotov, da bi vsaj en teden ne bilo "cajteng" in zato pa mislim, da bi moral bralcem pojasniti, kam gre. Mislim, da bi mu prav gotovo oprostili, če imajo le še kaj usmiljenja. Mnogim čitateljem Ameriške Domovine je naš kraj dobro poznan, ker rari pridejo pogledat na Hubbard in tudi vedo, da so tukaj vsi sami prijazni ljudje. Jaz vem, da bi ne bilo prav nobene

nevoščljivosti in bi bilo tudi veliko lepše hoditi na lov v naših krajih, ker je vse lepo ravno, namesto da bi se pehal tam po tistih pensilvanskih hribih. No, pa naj bo dovolj za danes, bom pa še prihodnjič kaj napisal o krvavicah, če bodo že dozorele. Pozdrav,

Frank Leskovic.

Podružnica št. 6 SMZ

Članstvo naše podružnice tem potom pozivam, da se gotovo udeležite redne mesečne seje, ki se bo vršila v nedeljo 27. decembra ob dveh popoldne v navadnih prostorih.

To je glavna ali letna seja, katere naj bi se udeležil vsak član, če se vsaj malo zanima za organizacijo. Torej pridite vsi, kajti na dnevnem redu bodo tudi volitve odbora za leto 1943.

K zaključku pa želim vsem članom Slovenske moške zveze posebno pa članom naše podružnice št. 6 vesele božične praznike in srečno novo leto.

John Gorišek, preds.

Božično voščilo

Vesele božične praznike ter srečno, zdravo in veselo novo leto želim vsem članicam naših društev in organizacij, vsem mojim dobrotnikom, sorodnikom, prijateljem in znancem. Ravno tako želim vsem našim ameriškim in sploh vsem zavezniškim vojakom, da bi se vsi zdravi in zmagoviti povrnil k svojim dragim. To vam želim

Mary Bradač,
1153 E. 167 St.

Misijonar Trampuš piše

Nov. 28, 1942., na potu med pagane, v Agua Verde — Jipi japa pod žarki tropičnega sonca: "Danes sem prišel po 11 urni pešhoji do majhne bajte, kjer pišem te vrstice. Vsem dobrotnikom in dobrotnicam najlepše in srečne Božične praznike ter milostipolno Novo leto 1943!"

Nahajam se izven civilizacije, kar me dela srečnega in zadovoljnega. Iz Sev. Amerike ni nobenega glasu več! Naj se zgodi sveta volja božja v vsem."

Tako misijonar — Slovenec iz vročih equadorskih pragozdov. Spominjajmo se ga večkrat v molitvah, pa tudi s kakim majhnim darom!

Darove odpošilja brzojavno "by cable" ko so nabere večja vsota.

Rev. Julius Slapšak,
3547 E. 80th St.,
Cleveland, Ohio.

PRIZGALA BOM SVEČO

Pred Tabo Marija bom svečo prizgala, da naše vojake povsod bi varvala.

Na morju, na cesti, v tujem mestu, daj, čuvaj jih — prosim, prot vsaki nesreči!

Zdaj lučka plamti, molitev . . . drhti mi, naj Ona z višave blaženi mir jim deli.

Marjanca Kuharjeva.

FOR VICTORY

BUY UNITED STATES WAR BONDS AND STAMPS

Če verjameš al' pa ne

Ali veste tisto, kako so pri nekaterih hišah, hči in sinova pravljale hišnemu očetu hlače? Potrebno je, da veste, ker boste potem lažje razumeli, kar bom povedal pozneje.

Torej trgovec Martin Rakarški si je kupil novo obleko za banket. V prodajalni si jo je pomeril in vse mu je še precej dobro paslo. Ko mu je pa trgovec poslal obleko na dom in jo je trgovec oblekel, je v svoji strašansko grozo opazil, da se hlače veliko predolge.

Kaj naj stori? Nazaj ni mogel hlače poslati, ker je bil na skrajni čas, da gre na banket. Pa si privoščil svoje hišne trupe in pol vogale, to so: žena, hči in sinova ter jim naračunal, da brez ovinkov odkrije svoje srce ne misli!

"Saj če bi imel človek kakšno žensko stvar pri hiši, da bi jo la za kako rabo, pa bi ne bilo treba za vsako stvar leteti v krojaču. Pa kaj bom, ko se ne morem pa na nikogar zanesati in se ne. Samo v pičer šou bi hodile, pa tiste neumne storišne na radiju bi poslušale ves dan, bi božji dan in vse dolge ure re. Jaz naj se pa ubijam in se u. Kadar bi pa potreboval kakšne šivanko, ali pa kake škarje, drotni bi mi, na primer, odrezale. V par col hlače, napravile rob črne jih prešepale, ni pa nikogar, kaj bi pa to vzelo časa, da vprašam.

Pa kaj bom govoril, ko mi pomaga nič. V takih hlačah mi bom šel nikamor, popraviti jih jih ne more nihče zdaj v sobi to večer, bom pa doma. Srečo so tisti, rečem in pravim, imajo kako žensko stvar pri hiši, ki zna vzeti tudi šivako v roke, ne samo fani peper."

Tale slavnostna pridiga napravila strašno globoko vtis na vse tri ženske pri hiši, na hišnega očeta presentile, bo videl, da so res za kaj kot stegna pri hiši, ne samo za rado. Seveda, ta sklep je pa nesreči storila vsaka zase, je bilo pa potem s hlačami in ko narobe, da ni bilo za nič mor.

Da povem na kratko, ker mam dosti časa na razpolago, naj kar naglo povem, da vzela najprej hlače v roko, na, ko ni bilo ravno nikogar za. Vzela je škarje in odrezala hlače za dva palca pa, položila nazaj. Potem je pa šla domača hčerka, ki je bila hotela nekaj doprinesiti k gru svojega dobrega očeta, jih je tudi ona odrezala za dva palca, pa hlače lepo položila nazaj. Potem se je na skrajnem zmuznila v sprejemno sobo sinova, ki si je mislila, bo pač ona nekaj storila za svojo tasta, če že nočeta ničesar storiti žena in hči. Pa vzela škarje in odrezala hlače za dobre tri palce, ter jih položila nazaj.

Pa je stopila žena k mojemu in me rekla: "Vidiš, ljubi inček, kako si me napačno pustil. Tukajle imaš hlače, da sem mami jih, boš videl, da sem jih popravila, da bodo ravno prav." Razložila mi je, kako skrivaj odrezala in zarobil hlače. Mož je bil strašno vesel in kar samo se mu je smejalo, ko je oblačil hlače. Glej ga hudika, kaj pa se je zgodilo? Hlače, ki so bile preveč palcev predolge, so mu se gale zdaj komaj do kolen.

Ne bom povedal o domači zabavi v tisti hiši potem, saj jo sami lahko mislite. Ampak dobro to je šele predgovor, kar sem nameraval prav za prav povedati. O tem bomo govorili pri prihodnjič.

MAY: ZAKLAD V SREBRNEM JEZERU

lari Utah je mislil s svojo
njo resno —. Ni imel pri-
v na otok —. Za življenje
lo —. Iznebiti se ga je bi-
reba, pa če tudi za ceno nje-
ga življenja —.

ostal je pri lini in pogle-
Glava Grmečega groma se
pomolila iz line.

Za psa si me imel in ma-
se boš, si rekel!" je sik-
"Pa si sam pes in boš pogi-
ko pes!

"Nazaj s teboj v vodo!"
nil ga je z nogo v obraz,
je stari jeknil in zletel po
nicah ter pljusnil v vodo.
hip pozneje se je prikaza-
Glava drugega Uta, tudi
je sunil nazaj. Kar tre-
je je Dolgo uho od strahu in
ra. Ni bil kdo ve kak ju-
Pa obraz mu je žarel od
ga, maščevalnega zmago-
ila.

edaj se je pomolila mišiča-
roka iz teme in mogočna
je zgrabila Dolgo uho za
st. Zamajal se je, še hip,
hi padel. Od besnega srda
jeni obraz Velikega volka
se prikazal v lini.

PRVI HLEB

(Spisal Podgoričan.)

mejna!"

"Skrbel bom, da ne pozabiš na dano besedo! Pojdi!"

Dolgo uho je vrgel plamenice v vodo, se oprijel z obema rokama debela in splezal kvišku. Zaučuden je pogledal okoli sebe.

Bil je v prostoru, ki ga je dobro poznal, — v kuhinji. Pred vrati je gorel velik ogenj in v njegovem svitu je spoznal Velikega medveda, Old Firehanda in Old Shatterhanda.

Ves prevzet od strahu in groze se je zgrudil, pa koj spet šilnil pokonci in vzklknil:

"Brž — brz —! Proč odtod! Sicer nas vse zajame voda!"

Ves plašen je kazal v odprtino v tleh, odkoder se je čulo grgranje valov.

"Le miren bodi!" je pravil Veliki medved. "Ni se ti treba bati vode, ne bo segla v notranjosti otoka više, nego stoji zunaj zrcalo jezera!"

Rešen si, pripovedoval boš, kako si prišel iz canona v rov in po njem sem gori na otok!"

IX.

Old Firehand kupuje —.

Spetna groza e popadla
uho in mu dala moči or-
S strašno silo je sunil
drotniku gorečo plamenico
e. Veliki volk je zatulil od
ine in se z obema moči or-
el za glavo. In že ga je za-
drugi sunek, neizpros in
e. Omahnil je na lestvo in
vrnil v grgrajoče valove.
ili so se nad njim in ne-
žno silili vse više,
o so utonili, sam je ostal
o uho v stolpu.
se je lezel, nadstropje za
tropsje, voda mu je bila za
ni. Nenadoma je začutil,
zrak boljši. Pa tudi sobe
le vse manjše in vzhodi vse
Stopnic ni bilo več, le
zana debela so držala k li-
v stropu. Že je postavil
na tako deblo, da bi sple-
n se umaknil strašnim va-
na, ko je zadonelo nad njim
in ostro, zapovedujoče:
toj! Sicer te ustrelim!”
Dolgo uho je koj spaznol
Veliki medved je bil. Spet
prestrašil. Za njim voda,
njim Veliki medved, tisti,
e njegovo skrivnost izdal.
recepju je bil.
njegov pravi značaj se je
zal. Saj je šlo spet za živ-
je.
te streljaj!” je viknil obu-
“Nisem Utah!”
kdo pa si?”
tvoj prijatelj, poglavar
babačev, Dolgo uho.”
ti —! Tako —! Dolgo uho
privedel Utaha po tajnem
na otok —? In izdal mojo
nost —? Izdajalec si!
ti si si zaslužil! Kakor so
nili Utahi, ki so nas misli-
zonobiti, prav tako boš po-
tudi ti!”
Nisem izdajalec!”
izdal si nas! Zvedel si kdo
kako za mojo skrivnost pa
izdal Utahom, Pogini!”
vignil je puško.
Ničem izdajalec!” je kričal
znajem, strahu Timbabač.
a mu je segala že do kolen.
Ne laži!”
Pusti me, da zlezem kvišku!
Pusti, da sem bil vedno tvoj
atelj!”
Ustrelil te bom!”
Old Firehand se je oglasil.
Pusti ga! Dovolj strašnega
že zgodilo. Vse bo priz-
Da!” je s tresočim se gla-
pritrjeval poglavar. “Vse,
prav vse vam povem!”
mu je segala voda do pa-
naglo mu je lezla po ži-
vse više. Mrzla groza mu
avila grlo.
Dobro!” je dejal Veliki
ved končno. “Pustim ti živ-
je. Upam pa, da nam boš
že!”
Moja hvaležnost bo brez-

Da bod naši bravci razumeli
potek dogodkov, bo treba pose-
či nekaj ur nazaj.

Dobra ura je minila, odkar
so postavili beli lovci v canonu
stražo, in Old Firehandu se je
le zazdelo potrebno, da bi po-
gledal k njej. Splazil se je po
kotlini in krenil najprvo na
desno, kjer bi naj stal Dolgo
uho.

Pa Timbabača ni bilo nikjer.
Čutil se je in zlezal na levo,
kjer je stal eden njegovih bo-
jevnikov na straži.

“Kje je poglavar?” ga je
vprašal.

“Zlezel je po canonu navzdol
—.”

“Kam?”

“Najbrž k Utahom.”

“Se še ni vrnil?”

“Ne.”

“Kdaj je odšel?”

“Ura je minila.”

“Hm —! Nesreca se mu je
pripetila, najbrž je šel poizvedo-
vat pa s ga Utahi prišli.

Pojdem gledat, kje je.”

Legel je in lezel po canonu.
Nikogar ni našel na mestu, kjer
je po dnevi videl nasprotnika.
Lezel je dalje, — tudi tabor je
bil prazen, žive duše ni bilo. Tu-
di poglavarja Timbabačev ni
bilo videti.

Zaskrbelo ga je. Šel je še
globlje in canon, pa tudi ni na-
šel nikogar. Utahi so izginili.

S to udejstvijo se je vrnil
k tovaršem.

“Da so Utahi izginili, samo
na sebi še ni nič hudega in straš-
nega,” je skončal svoje poro-
čilo. “Slabo znamenje pa je,
da je izginil tudi Dolgo uho z
njimi vre.”

“Prišli so ga,” je menil Ve-
liki medved. “Poizvedovat je
šel pa je preveč tvegat. Izgub-
ljen je!”

“In mi z njim vred!” je pri-
djal Old Firehand.

“Kako to?”

“Sumljivo mi je, da je, od-
šel —. Čemu?”

“Poizvedovat je šel.”

“Naj bo! Utahi so ga prijeli
—! Zakaj pa so odšli z njim
—? Samo zato, ker so ga pri-
jeli? Ne! Gotovo iz posebnih
razlogov. In sodim tako, da je
Dolgo uho dal razlog za od-
hod.”

“In kak bi bil tisti razlog?”

“Hm —! Ne zaupam Tim-
babaču —. Njegov obraz mi
nikdar ni bil včas —.”

“Ne vem, kakaj bi mu ne za-
upal —. Vsaj do mene ni bil
nikdar sovražen ali neprijazen
—.”

“Mogoče. Vkljub temu so-
dim, da ni človek, ki bi se na
njega zanesel. Jaz vsaj ne.”

Pomišljal je in nadaljeval:

(Dalje prihodnjič.)

“Kaj bi ne? Nič več ne bomo jedli drugačnega sira, kot domačega! Ne bil bi verjel, da se tako lepo naredi!”

ni vsak je potipal hleb, predno je šel domov naznaniti, da je prvi hleb sira narejen. —

Zvečer so vedeli tudi pri Navihancu v Stranski vasi, da so naredili v zadrugi prvi hleb. Sešli so se naši stari znanci, da pomodrujejo o tem važnem dogodku.

Dravec je vpil: “Ali ste slišali. — Naredili so ga!”

“Pravijo, da! — Ti kmeti osli so znesli vse mleko skupaj. — Nobeden ga ni imel danes na žgancih,” pripoveduje Debeloglav.

“Nikar ne zijaj!” zavrne ga Tihaboj. “Jaz sem ga tudi poslal v mlekarnico, pa smo ga doma vendar imeli dovolj.”

“Mislite, da so naredili sir iz mleka?” vtakne se Navihaneč.

“Iz česa pak??” vprašajo nekateri.

"Iz krompirja."
"Saj menda res!" prikimajo
možički.
"Sedaj pa vidite! Ali nisem
dejal, da iz mleka ne bode si-
ra? Iz krompirja ga delajo,"
trdi Debeloglav.
Tihaboj je z odprtimi ustmi
strmel. Sam je nesel mleko v
mlekarnico in bil priča, da je
sir iz tistega mleka narejen. In
ti govore, da delajo v zadruzi
sir iz krompirja.
"Možje, menda ste še pri pa-
meti!" opominj obotavlja.
"Seveda smo, bolj kot ti, ki
nosiš mleko v sirarnico, kjer
delajo sir iz krompirja," odgo-

Gornja slika nam mudi, prizor takoj po napadu Japoncev na Pearl Harbor, 7. decembra 1941. Desno na sliki je videti križarko Shaw in levo pa križarka Helena, obe v plamenih, ki sta bili zadeti od torpedov.

Na sliki vidimo skupino angleških tankov, ki dobivajo kurivo, za nadaljno pot za Rommelovimi četami, ki so na begu preko afriške puščave. Slika je bila posneta malo zadaj za bojno linijo Sidi Barrani.

vori eden sosedov.

„Ej, vidite, kakšni so ti tički —,“ spregovori zopet Navihanec. „Iz krompirja delajo sir, toda nalašč mleko nabirajo, da slepe ljudi.“

„Norci!“ poskoči Tihaboj.

„Reči jim, da so živali, in verjamejo ti. Osli ste, akoravno mi ne verjamete. Povej jim to, bodeš vsaj resnično govoril!“

Po teh besedah ježno zaloputne vrata in odide.

„Vidite ga, ta še sedaj ne verjame,“ da delajo sir iz krompirja,“ muza se Navihanec.

„Bog mu daj pamet!“ pravijo nekateri.

V Stranski vasi so tisti večer pili na slavo krompirjevega sirarja.

Ko so se kasno razhajali, in je Navihanec silil, da bi zapeli pesmico o sirarnici, reče nekdo: „Bog nam daj pamet!“

„Bog daj!“ voščijo drug drugemu in se tiho razgube po hišah.

5. Dan veselja.

Od tega dne so naredili v dobrepolski sirarnici vsak dan dva hleba sirarja. Zadrúžniki so donášali vedno več mleka in komaj je preteklo teden dni, imeli so petkrat toliko mleka kot prvi dan.

Menite li, da je bilo govorjenja in skrbij konec? Kaj še! Vi naših ljudi ne poznate! —

Prihajali so v sirarnico gledat velike hlebe, ki so bili razvrščeni po policah po starosti.

„Le kaj bode ž njim? Kam ga bode prodali?“ Tako so skrbeli zadrúžniki.

„Spridil se jim bo! Vžiten ne bo!“ vpili so nasprotniki škode željni.

Ribnikar in Lešnik sta brez skrbi delala, češ:

„Da le imamo blago, ga bomo že kako prodali.“

Med najradovednejšimi, kakšen je vendar sir, je bil Javorček. Vsak dan je prihajal gledat.

dat in tipat sir, ter je spraševal, kdaj bode vendar goden za kupčijo.

„Prvi hleb bo moj!“

Tako je vpil vsak dan in naposled dobil zagotovilo, da ga dobi on. Dobrovoljnemu možu je bilo žal, ker je prej govoril, da ne bode sirar.

Lešnik je dejal nekdo: „Damo mu prvi hleb, ker ima nekako pravico do njega. Ne veste, da je bil vtaknil prst v-mleko?“

„Ker je tako, naj ga ima,“ potrdi Ribnikar smeječ se.

Sir se je počasi godil. Lešnik ga je pridno brisal, solil, prekladal, da je Javorček vpil:

„Sir je preceno, ker je toliko dela ž njim.“

Čez nekaj tednov je dejal sirar Javorčuk:

„Prvi hleb bode že za silo. Samo malo mlad je še, duh bode imel po mleku.“

„Naj ga ima!“

In takoj se je zvedelo po dolini: „V četrtek bode v sirarnici načeli sir!“

Na večer so prihajali radovedneži h Javorčku in v sirarnico.

„Danes ga bomo! Bodemo vsaj videli kakšen je naš sir. Lejte, kaj smo dočakali! Kmalu bode tako, kakor na Švajcarskem,“ pogovarjali so se ljudje.

Lešnik in Javorček stehata hleb, ter ga ovenčata z jesenskimi cvetjem, na sredo pa vtakne Javorček lep šop suhih rož.

„Sedaj si pa moj!“ pravi Javorček vesel in vzame hleb. „Le za mano ljudje božji!“

Noseč hleb visoko nad glavo gre v hišo. Hrumeč in smeječ se vsuže vsa tropa za njim.

„Sedaj ga bomo! Živijo! Živijo!“

„Živijo sir iz krompirja!“ kriči Lešnik, da se vsi krohota.

„Kje je pa Navihanec?“

Razun Toneta Smole ni nihče dvomil, da bode sir dober. Ta, ki je nekad po Bohinjcu pobiral maslo in sir, delal se je, da vo-

več kot Dobropoljci. Pljunil je večkrat pred se in godrnjal:

"Ne vem, če bode dober. Meni se zdi nekaj sumljiv. Preveč gladek je zunaj. — Kar nič ni razpokan in tudi plesniv ni nič. Ta ni pravi!"

"Kaj misliš, da bode kdo plesniv sir jedel," godrnjal je nekdo za njim in ga grdo gledal. "Ako ni za te naš sir, kaj se pa štiliš vmes."

Javorček z velikim nožem razpolovi hleb.

"Ah, kako je lep! Kako je rumen!" čudijo se okoli.

"Bo! — Ta bo!"

Javorček odreže tanek odrezek. Poduha ga in okusi, ter da pokusi Lešniku in Ribnikarju. Ribnikar in Lešnik si prikimate.

"Možje, tako vam rečem," vpije Javorček. "Tacega sira še nisem jedel. Živijo dobrepoljski sir!"

"Živijo! Živijo!" zagrmí okoli njega.

"Vina na mizo!" kliče Ribnikar.

"Nam pa sira nareži, da pokusimo," vpíjejo možje.

"Prec! Prec!" oglasi se Javorka in rožlja po omari s kozarci.

"Komu narežem?"

"Komu narežem?"

Vsem skupaj na krožnik, ti že poravnamo!" velevalo ljudje in sedajo za mizo.

Javorček je rezal, da so mu kar potne srage stale na čelu.

Ljudje so sproti jemali kosčke s krožnika in cmakaje pokušali sir.

Tone Smola vzame večji kosček in ga borne proti luči ter ogleda. Zmaje z glavo in reče: "Luknjice ima premajhne. Ne bo dober!"

"Strela!" vpíje nad njim oni, ki ga je že prej grdo gledal. "Ako se ti zde luknjice premajhne, pa prst porini skozi, da jih raztegneš."

Tone Smola prestrašen umol-

mi o uspehu sirnice in dobroti sira in dandanes ne skrbi nihče več, kdo ga bode jedel, kam se bode prodal . . .

A ljudstvo je prešinila zavest, da združeni dosežejo reči, katere se jim zde sicer nemogoče doseči.

In to je prav!

Zato sem napisal to črtico! Vam pa oprostite, ker sem Vas mučil nekaj s tako dolgočasno rečjo, kakor je — hleb sira. (Konec).

DELO DOBIJO

MOSKI IN ŽENSKE

da bi čistili

URADE

ponoči

STALNO DELO

Dobra plača na uro

Vprašajte v ponedeljek

AETNA WINDOW CLEANING CO.

1430 E. 27. St.
pri Superior

IZVEŽBANI OPERATORJI

na

Boring Mills

(Horizontal ali Vertical)

Large Planer

Plača od ure, in overtime

Ako ste zdaj zaposleni pri vojnem delu, se ne priglasite.

WELLMAN ENGINEERING

7000 Central
(Dec. 23, 24, 28.)

MALI OGLASI

SEZONSKO VOŠČILO

Vsem svojim odjemalcem in

DELO DOBIJO

MOŠKI IN ŽENSKE

da bi čistili

URADE

ponoči

STALNO DELO

Dobra plaća na uro

Vprašajte v pondeljek

**AETNA WINDOW
CLEANING CO.**

1430 E. 27. St.
pri Superior

IZVEŽBANI OPERATORJI

Boring Mils
(Horizontal and Vertical)

Plača od ure, in overtime
Ako ste zdaj zaposleni pri voj-
nem delu, se ne priglasite.

**WELLMAN
ENGINEERING**

7000 Central
(Dec. 23, 24, 28.)

MALLOGLASI

SEZONSKO VOŠČILO

Vsem svojim odjemalcem in prijateljem želimo srečne božične praznike in zdravo, uspešno in polno novo leto 1943.

J. KNIFIC REALTY

18603 St. Clair Ave.
IV-7540 zveč. KE-0288

V Collinwoodu

Naprodaj poslopje s 3 stanovanji, 1 trgovskim prostorom, garažo za 2 avta in šendo, lot 80x130, vse v dobrem stanju. Dohodki \$73 na mesec brez trgovine. Lepo darilo za božič. Se mora prodati za samo \$4.900.

J. Knific Realty

IV-7540 zveč. KS-0288

Lepa prilika

Naprodaj je popravljalnica
čevljev z vsem orodjem in stroji.
Na teden dela \$100 prometa in
več. Zglasite se na 14610 St.
Clair Ave., ali pokličite IVanhoe
6045. Jako lepa prilika za pod-
jetnega človeka (x)

Se priporoča, da ga pokličete vsak čas, podnevi ali ponoči. Delo garantirano in hitra postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem na vašega starega znanca

JOHN OBLAKA

1126 E. 61st St.
6122 St. Clair Ave.
HE 2730.

JUNAKINJA IZ ŠTAJRA

PREVEL DR. JOS. JERSE

Pošilja me semkaj po mojem pobožnem predstojniku, ki mu krvavi srce zaradi pogube Štajra, da je ves zlomljen in bolan. Če bi moj višji ne bil govoril, bi bil, kakor jih je danes mnogo, ki nosijo duhovsko obleko, kelih tje, — zapečnik in molčavec, ki bi ukazal molk svojim duhovnim sinovom, če tudi pogube svoje duše... Jaz bi vseeno govoril, ne hotel bi biti Judež! Glas vpijočega v puščavi sem; kliče vas, kakor mi veli Bog... Kdor hoče rešiti svojo dušo, naj me posluša. Spričevanje dajem Jezusu Kristusu, božjemu Sinu, spričevanje dajem resnici, ki je v Štajru okovana v verige, borim se zoper zmagovito laž in zmoto. Jozahim Hendel, ki kaznuje motilce miru, naj pride in naj me kaznuje! Amen."

Pondeljek, po pridigi patra Alberta, je prišel Jozahim Hendel prvič, odkar je bil povišan v sodnika, v notranji mestni svet. Ves mestni svet, tudi Insing, najmlajši od štirih protestantskih duhovnikov, ki je tudi prišel k seji, je rotal sodnika, naj vendar enkrat za vselej napravi konec ščuvajočim pridigam patra Alberta, naj s svojo sodniško oblastjo iztira farja iz mesta. Insing je našemljen poslušal pridigo in jo je spisano predložil sodniku.

Hendel je sedel na sodniškem stolu, premeril je z očmi spisano pridigo, potem pa je rekel:

"Zopet hruli, kakor je hruli pred volitvijo. Mi je li takrat škodoval njegov vik in krik? Ne. Hočete li, da ga napravimo za mučenika? Jaz že ne. Naj kriči naprej, in kdor hoče, naj ga posluša. Mrtve kliče iz grobov, mi pa živimo tako, da svetli pred vsem svetom naša luč luč, nove vere, ki bo prenovila svet in duše, ki je ni dal papež, ampak srce — in mrtveci patra Alberta se povrnejo v grobove."

Insing je odgovoril: "Plemeniti in strogi gospod, imenoval vas je po imenu in vas najdrzejše žalil. Kalvina je imenoval besnečega Heroda in trinoga, potem pa je pristavil: 'Kakor veste, je naš novi sodnik po svoji prvi ženi s to pošastjo v sorodstvu'."

"Pojdi no," je rekel Hendel, "govoril je resnico. Moja prva žena res izhaja iz rodu tega slavnega moža. Bila je" — smehljaj mu priigra na resne ustnice — "prav tako ljubezniva in sladka, kakor je bil grenek in strog njen praded. Tako se igra narava!" Nato je urno in odločno vprašal Insinga: "Je-li tudi vas zasmehoval?"

Insing je odgovoril: "Ne, kaj takega nisem slišal."

"Dobro," ga je smehljaje Hendel zavrnil. "Zaradi ene psovajoče pridige me še ne bo konec. Napravil bi temu petelinu samo uslugo, saj ničesar bolj ne želi, kakor postati žrtev luteranskega sodnika. Toda preveč smo že o tem govorili!"

Potem so prišla na vrsto zadnja tekoča mestna pravna vprašanja in nekatere meščanske zadeve. Sodnik Hendel je vodil razpravo mesto župana, ki se je opravičil. Razpravljali so potem o bolnišnični imovini, o novem mostu, o čuvajnici na

Taborju. Sklenili so, da bodo kaznovali čudodelne mazače, ki se potepajo po deželi. Nazadnje je prišel na vrsto grajski grof, ki je kršil nekatere pravice, ki jih je protestantom dovolil cesar Rudolf. Svetovalci so od novega sodnika predvsem hrepeneli pričakovali železnih odlokov proti katoličanom v Štajru, tem upornikom in rovarjem, sedaj so debelo gledali in so v zadregi v rokah vrteli svoje klobuke.

Hendel je to opazil, hudomušno se je smehljaj in je zahteval svežnje, v katerih je bil zapisan red za požarno brambo. Položil je roko, na kateri se je blestel velik smaragd, na star pergament in je rekel: "V tem starem pergamentu je zapisano, naj ognjegasci vsako četrtletje preiščejo vse hiše v Štajru. Kdor se igra z ognjem in lučjo ter povzroča nevarnost, naj bo kaznovan. Do sedaj so bili mestni farovž in vse duhovske hiše proste takih obiskov. Ta izjema izhaja iz minulih dni, ko so še pasavski škofje v našem mestu imeli prvo besedo. Kako nesmiselno je to, se razvidi iz tega, da je zadnjih petnajst let sem dvakrat nastal velik požar, ker so v farovžu lahko miselno ravnali s svetilnicami, kadar so hodili previde-

vat bolnike. Prihodnjič naj požarna bramba ravno tako obišče katoliškega župnika, kakor naše pridigarje; kdor prelamlja mestne predpise, naj se strogo kaznuje po mestnih predpisih, četudi nosi koretelj in kolar. Kogar varujejo naše mestne postave, naj se tudi po njih ravna. Enaka pravica za vse! Kdor misli drugače, naj dvigne roko. Vidim, da se nihče ne oglasi."

Hendel je krepko potegnil s peresom ter je odpravil izjemo. Potem je vstal ter naznanil, da je seja zaključena. Par svetovalcev je nekako v zadregi vprašalo: "Je li to vse? Samo križ čez red požarne brambe?" Drugi pa, Tau, Travnar, Rajnhart, Madlzeder, so se spogledovali z iskrenimi očmi — dobro so umeli, kaj pomeni križ, ki ga je Hendel napravil čez požarni red.

Ha, zakaj bi že zdaj pričakovali prezdognih odlokov, ki bi z meči in verigami razljutili katoličane! Tako neumen Hendel ni! On gre korak za korakom svojo pot, vsak korak dobro premisli, vsak korak ga privede bliže k cilju.

Če je danes Hendel potegnil s peresom čez požarni red, ni izbacnil samo nezatnega paragrafa, storil je več: napovedal je boj premočnim škofovskim odlokom, papeškim dekretom in pismom. Dvajset protestantskih sodnikov je imel že doslej Štajer, pr. nihče se jih ni upal dotakniti, nihče si ni upal iz mestnega postavodajalstva odpraviti omejujočih papeških pristavkov. Hendel pa, Hendel si upa... Hendel se boji samo Boga in nikogar drugega.

Naslednji dan je nastopila požarna straža. Vodil jo je svak Konrada Travnerja. Ko so prehodili cesto, ki vodi na Tabor, so se oglašili v farovžu. Ni so našli tam odprtih svetilk, tudi ne tlečega oglja, pač pa so našli v župnikovi spalnici pismo, ki je bilo zapečaten s pečatom garstentnega opata. V spalnici je čakalo z nekaterimi drugimi stvarmi na dunajskega sela. Pismo je bilo naslov: Gospodu, gospodu Melhioru Klezel, škofu na Dunaju in v Dunajskem Novem mestu — v lastne roke." Nič ni pomagalo, da je župnik ugovarjal, vzeli so pismo in so je prinesli v stanovanje mestnega sodnika, rekoč: "Milostlivi gospod, črna zalega je pri delu, pa smo ji zmešali štrono. To smo našli v farovžu, to je netilo, naj je gospod milostivo prebere in vrže v koš; pismo je od Helerja, peletinskega farja, ki vas izdaja

in obrekuje... Kaj neki drugega naj piše Klezelu?"

Hendel je sedel ob pisalni mizi, ki so jo nosili štiri parifing. Na mizi je ležal kos železoveca, povečevalno steklo in pa neka rudoslovska knjiga. Ni se dotaknil pisma, ki so ga položili predenj, marveč je rekel: "Da, to je Helerjeva pisava. Kar piše škofu, je njegova stvar. Če je notri obrekovanje, česar ne vem, nočem vračati podlosti za podlost. Nočem začeti v Štajru s špansko inkvizicijo, nočem odpirati pisem, ni tri prisluskovati spovedim, da bi zvedel najnotrajnejše misli svojih sovražnikov."

Nato je ukazal, naj nemudoma nesejo nedotaknjeno pismo opatu nazaj.

Travnarjev svak je bil vsled tega povelja sicer zelo razočaran, vendar je občudoval sodnika. — Opat ni malo ostrmel, ko je vzel pismo v roke. Pečat

ni zlomljen, to pomeni zasmehovanje. Če Hendel ve, da je njegov sovražnik pisal Klezelu, ve dosti. Mogočnemu možu ne manjka potov, da že vnaprej izpodbiije tla vsaki tožbi, ki bi jo kdo dvignil zoper njega. Tako je torej zastoj pisal pismo, ki mu je je naravala skrb za tisoč in tisoč duš, ki so v nevarnosti. Sedaj je vseeno, li dobi Klezel pismo ali ne.

(Dalje prihodnjič.)

Poziv na delniško sejo

V sredo, 13. januarja, 1943, ob osmih zvečer, bo delniška seja North American Bank Co. v Knausovi dvorani, 6131 St. Clair Ave. Na tej seji bo volitev direktorija in vse drugo, kar je važno za bodoče bančno poslovanje.

ZA NORTH AMERICAN BANK CO.:

J. L. SURTZ, tajnik.

OB PRIHODU BOŽIČNIH PRAZNIKOV IN NOVEGA LETA

se v prvi vrsti zahvaljujem vsem mojim stoterim odjemalkam za zaupanje in naklonjenost napram meni in dobrem blagu, katerega prodajam, in se vam priporočam za isto zaupanje tudi za naprej. Ob tej priliki

Želim vsem mojim odjemalkam, prijateljcem in znancem

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO 1943!

BENNO B. LEUSTIG

ENDicott 3426

1034 Addison Rd.

Prosim ne napravljajte KLICEV NA DALJAVO o božiču

● Jaz sem vaša operatorica za klice na daljavo. Tako na božični dan, kot na vsak drug dan, bom na svoji "bojni postaji" pri cetrali, da razpošljem važne daljne telefonske klice. Zato prosim, da ne napravljate osebnih daljnoklicev na božični večer ali na božični dan. Klic, ki ga ne boste napravili, bo napravil zvezo razpoložljivo za bolj potrebne klice za narod, ki je v vojni. Prepričana sem, da hočete sodelovati.

Poslušajte "The Telephone Hour" vsak ponedeljek ob 9 zvečer na WTAM, WLW in WSPD

THE OHIO BELL TELEPHONE CO.

Veterani prve svetovne vojne, American Yugoslav Legion priredijo

: - veselico in domačo zabavo - :

V NEDELJO, 27. DECEMBRA
V SLOVENSKEM NARODNEM DOMU NA ST. CLAIR AVE.

Vstopnina prosta za vse naše fante, ki so v uniformi, ki so tudi obenem prošeni, da se udeležijo nastopa na programu na tej veselici.

Prijazno je vabljeni tudi splošno občinstvo.

UČITE SE ANGLEŠČINE

iz Dr. Kernovega

ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA

"ENGLISH-SLOVENE READER"

kateremu je znižana cena \$ 2.00 in stane samo:

Naročila sprejema

KNJIGARNA JOSEPH GRDINA
6113 St. Clair Ave. Cleveland, O.